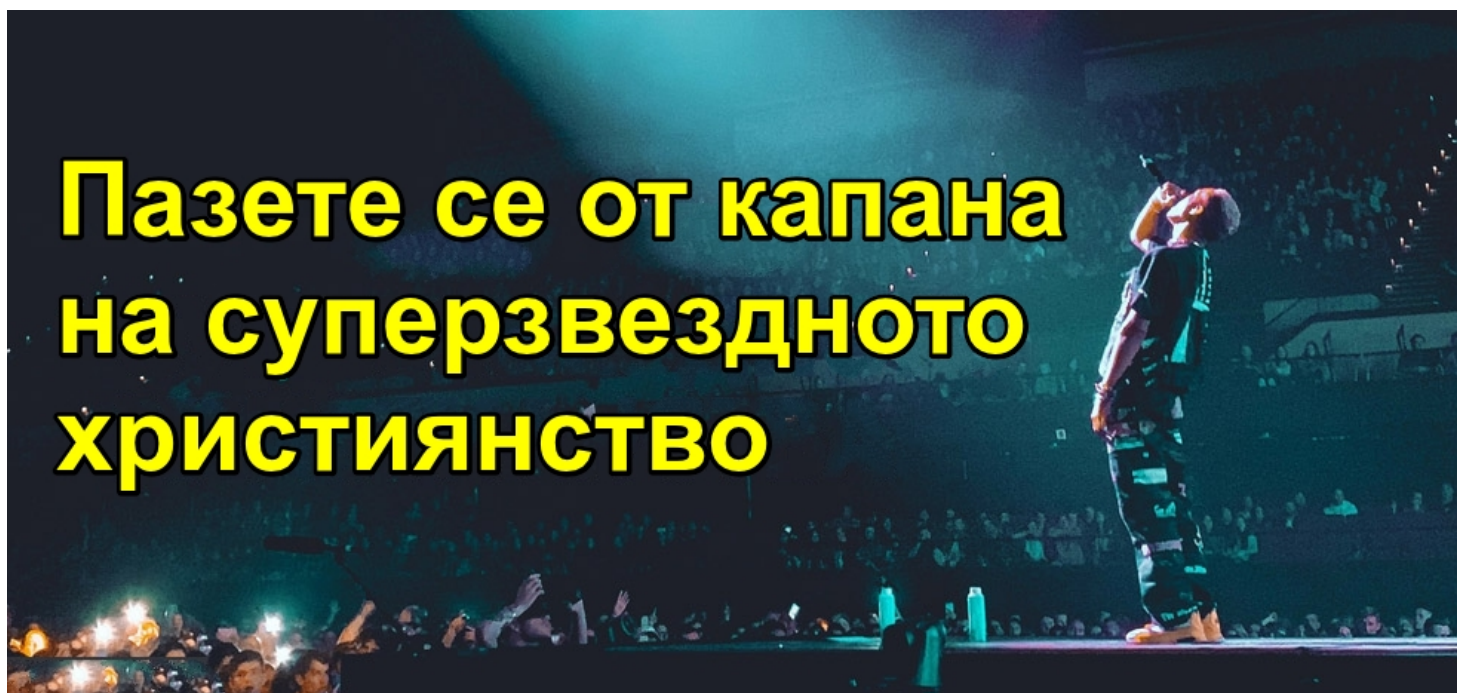

Пазете се от капана на суперзвездното християнство

Няма значение колко силно Бог използва хората и колко те са помазани или надарени, винаги трябва да помним, че в Божието царство няма суперзвезди. Има само една сияеща звезда и името ѝ е Исус Христос! Всички останали, колкото и велики да са в очите на хората, са просто слуги. Разбира се, много вярващи в своята незрялост и липсата на духовност идолизират и прославят инструментите, които Бог използва. Това е тъжно, но не е чудно (въпреки че след прекрасен концерт за пиано, хората са достатъчно умни, за да похвалят пианиста, а не пианото). Това, което наистина е чудно, е че много служители на Евангелието процъфтяват от подобно ласкателство. Още по-лошото е, че всъщност те го култивират. Кое друго като това може да бъде по-далеч от стремежа ни да бъдем като Христос?

В началото на 70-те години на миналия век, един пастор на Източното крайбрежие преживява изливането на Духа в неговата църква. Скоро той събира тълпи от съседни градове и мнозина били спасени. Той решава да наеме голямо помещение, в което се събират до 20 хиляди души. Били направени плакати, рекламиращи тези срещи на „Небесата на Земята“. Исус Христос бил визуално изобразен като могъщ и велик, и се извисявал над църковната сграда. По-долу имало малко изображение на този пастор. Когато се провеждали срещите, сградата била препълнена. Имало огромен успех.

Водещите служението на Запада чули за този пастор и започнали да го съветват. Препоръчали му да използва собственото си име в ежедневното радиопредаване, а не името на църквата. Дали му и няколко рекламни предложения, които той с точност последвал. В резултат, на втората година на рекламните плакати се виждало огромно изображение на пастора, извисяващ се над сградата, където се провеждали срещите, а в долната част на снимката било малко изображение на Исус. На третата година, Исус изобщо не бил изобразен на плакатите. Това не е измислица. „Служението“ на този човек дори раздавало малка висулка с гравираното лице на същия този пастор, която човек можел да си я носи както иска. Известността дошла, а Святият Дух си тръгнал и от този момент всичко бързо започнало да се плъзга надолу.

Въпреки всичко, ние повтаряме една и съща грешка отново и отново. **Бог започва да се движи чрез човешкия съсъд, а ние възвишаваме съда, а не Господа.** Ще научим ли този урок някога? Има обаче нещо много по-фино: „**Когато един пророк е приет и го прославят, посланието му се губи. Пророкът е полезен само дотогава, докато той е бит с камъни като източник на обществено недоволство, призоваващ ни към покаяние, нарушаващ нашите удобни рутины, разбиващ нашите уважавани идоли, подкопаващ нашите свещени условности. Веднага след като започнат да го приемат и прославят, той губи своята живост и острота.**“

Защо се случва това? - **В началото** пророкът няма задължения и ограничения: „Ето моето послание. Предавам ви го с любов и съкрушено сърце. Бих искал вие да го приемете. Но ако откажете, аз все пак ще следвам Бога. Няма да спра да проповядвам. Изобщо няма да правя компромиси.“ - Той няма какво да губи!

Но след това пророка става популярен. Огромен брой последователи започват да го следват, той разширява персонала си, разширява обхвата си и значително увеличава доходите си. Сега той има голям бюджет! И сега хората очакват нещо от него: „Дай ни храната, която толкова ни харесва!“ Тогава Бог му казва: „Дойде време да промениш акцента. Хората се чувстват комфортно с теб. Думите ти не намират отклик. И ти ставаш безплоден в посланието си.“

Върни се при кръста!"

И така, той се подчинява на Духа и хвърля предизвикателство на хората, само че сега те не искат да чуят. Телевизионният му рейтинг пада, доходите му се снижават, служебният автомобил започва да хърка и скърца. Империята му бавно се разпада, служителите му не получават заплащане. Сега пророкът трябва да прекарва цялото си време за събиране на средства. Той е в капан!

Това се случва не само с "пророците", то може да постигне всеки в професионално служение, от пастори до пътуващи евангелисти, музиканти и певци в хвалението, хора с дарби на изцеление и освобождение и т. н. **Ще се подчиняваме ли на Господ на каквато и да е цена?** Или ще правим компромис със посланието, само за да задоволим тълпата и да задържим кораба на плаване? **Ако изберем пътя на компромиса, тогава едно е сигурно: сега това е нашето служение, а не Господа и то ще даде малко вечен плод, ако изобщо има такъв.**

И въпреки това, хората възхваляват практически всеки „пророк“, който имат, и колкото повече „помазание“ говорителят има, толкова повече го възхваляват. След това го полират и изглаждат грапавостта му (в края на краищата "балансът" е главното, нали?) Заглушаваме неговото послание достатъчно, за да го направим приятно обидно. („О, виж, той е толкова честен! Толкова ми харесва това.“) После го показват по телевизията (детайлно осветявайки основните моменти на неговите подвизи в началото на всяко телевизионно предаване) и го рекламират в ярки пълноцветни обяви (с изображение на "скромен, но толкова помазан", украсяващо страницата).

Не казвайте, че в църквата днес няма култ към знаменитости! Не казвайте, че нямаме суперзвезди! Няма нищо ново под слънцето!

Веднъж, когато Исус бил в Галилея и в Йерусалим се събирали да отпразнуват празника Шатроразпъване, Неговите невярващи братя Му казали: "Замини оттука и иди в Юдея, така че и Твоите ученици да видят делата, които вършиш, защото никой, който иска сам да бъде известен, не върши нещо скришно. Щом вършиш тези дела, яви Себе Си на света." (Йоан 7:3,4)

Те го казали с насмешка, опитвайки се да Го подстрекаят, неразбирайки, че Христос не търсел известност и не търсел Своята слава. Днес, за съжаление, това са водещите принципи на много християнски служения!

Един известен пастор измислил поразително лого: това било рисунка на земното кълбо с пресичащ го банер, върху който било написано името на този човек (нека да го наречем „Служението на Големия Джон“), обхващащо цялата Земя. Колко самопрославящ може да стане човек?

Оправданието му се свеждало до следното: хората вече са чували за Исус и не са особено заинтересовани. Следователно, той ще ги интересува със собственото си име и когато се обърнат към него, той ще ги насочи към Исус.

Както Павел е писал в посланието си към коринтяните, които били толкова силно впечатлени от служението на някои хора, че това са само „служители, съработници на Бога“, и че ако ние казваме че сме привърженици на някой човек, то не постъпваме ли като света? (в съвременен превод)

Ясно е, че Павел е имал това, което днес не достига на мнозина от нас. Той е имал особено близки отношения с Господа. Той е бил успешен и верен съработник на Господа. Исус е бил целта на живота му и смисълът на съществуването му. Павел не е вършел нищо заради пари (въпреки че е знаел и благословението на изобилието от Господа, той винаги е бил добър управител.) Павел не е вършел нищо за Господа заради славата, заради тълпите последователи (освен ако хората не следват Господа). **Прославянето на Неговия Спасител и Бог е било неговото призвание. Ние ще бъдем благословени, ако следваме примера му.**

Също така, и Смит Уигълсуърт е знаел какво означава да служиш на много хора. Но той е бил толкова щастлив да се моли за болните в домове и болници, след като завърши проповедта си. Не са му трябвали свита и телохранители. Той не е бил твърде велик за хората. Той ще послужи на старата умираща вдовица по същия начин, както би послужил и на краля, и той отговарял на ръкописната молба да дойде и да се моли за обсебеното момче, точно както би отговорил на официалната молба да проповядва в най-голямата църква на Земята.

Ако това било Божията воля, той го изпълнявал с радост.

В крайна сметка неговата работа била да изпълнява заповедите на своя Учител, а не да бъде някой велик в очите на хората.

Могъщата работа, извършена от Светия Дух чрез Дуайт Л. Муди във Великобритания, се провеждала в малки групи от петстотин или шестстотин души, а не в огромна аудитория от двадесет и тридесет хиляди души. Човек може да се страхува от тълпата. Не можем да стигнем далеч с Бога, ако все още се страхуваме от голям брой хора. **За съжаление, човек може да мисли повече за числата, отколкото за Христос, Който по време на земното си служение е ходел не само в големи градове, но и в незабележими места, прогласявайки Словото.**

Поклонението на успеха като правило се явява форма на поклонение на идолите, която дяволът култивира най-усърдно.

Такова почитане на успеха, водещо до синдрома на суперзвездите, често е най-големият камък за препъване на служителите и най-изтънчен капан. Всички те трябва да се пазят от този капан и да се уверят, че възвишават Господа, а не себе си. И самите хора, на които те служат, трябва да внимават да не попаднат в този капан и да превърнат Божиите служители в суперзвезди. Очите на всички хора трябва да бъдат насочени към Този, който умря за нас и възкръсна от мъртвите. Само Той е достоен за нашето обожание и преклонение. Амин.

Превод: Светлина за теб